

BIJLAGE 1 BIJ AFP 2005-01020

Overzicht van Nederlandse zaken die aanhangig zijn bij het Europese Hof van Justitie en door het Hof aan de lidstaten zijn verspreid alsmede de daarbij gestelde prejudiciële vragen.

DIRECTE BELASTINGEN

1)

Verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden, van 21 november 2003, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Senior Engineering Investments B.V. en de Staatssecretaris van Financiën (Zaak C-494/03)

De Hoge Raad der Nederlanden heeft, bij vonnis van 21 november 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 24 november 2003, in het geding tussen Senior Engineering Investments B.V. en de Staatssecretaris van Financiën, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Staat artikel 4, lid 2, aanhef en letter b, van Richtlijn nr. 69/335/EEG (1) van 17 juli 1969, zoals gewijzigd bij Richtlijn nr. 85/303/EEG van 10 juni 1985, toe dat kapitaalsbelasting wordt geheven van een vennootschap ter zake van een rechtstreekse informele kapitaalstorting van de moedermaatschappij van die vennootschap in een dochtermaatschappij van die vennootschap, en zo ja, welke omstandigheden zijn daarbij van belang; is met name van belang of die vennootschap vanuit economisch oogpunt moet worden aangemerkt als de werkelijke begunstigde van die rechtstreekse informele kapitaalstorting?

2. Verbiedt de in artikel 52 van het EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 43 EG) juncto artikel 58 van het EG-Verdrag (thans artikel 48 EG) neergelegde vrijheid van vestiging, dat de belastingadministratie van een lidstaat het beleid voert dat van een vennootschap geen kapitaalsbelasting wordt geheven ter zake van een rechtstreekse informele kapitaalstorting van de moedermaatschappij van die vennootschap in een dochtermaatschappij van die vennootschap, mits die dochtermaatschappij in die lidstaat is gevestigd, en is daarbij van belang — ervan uitgaande dat de Richtlijn in een geval als het onderhavige toestaat kapitaalsbelasting te heffen zowel van die vennootschap als van haar dochtermaatschappij — of op concernniveau al dan niet méér kapitaalsbelasting is geheven dan het geval zou zijn geweest indien zowel die vennootschap als haar dochtermaatschappij in Nederland gevestigd zou zijn geweest?

2)

Verzoek van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch, van 5 november 2003, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen de erven van M.E.A. van Hilten-van der Heijden en de Inspecteur van de Belastingdienst/Particulieren/ Ondernemingen Buitenland te Heerlen (Zaak C-513/03)

Het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch heeft, bij vonnis van 5 november 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 8 december 2003, in het geding tussen de erven van M.E.A. van Hilten-van der Heijden en de Inspecteur van de Belastingdienst/ Particulieren/Ondernemingen Buitenland te Heerlen, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Is artikel 3, eerste lid, van de SW een toegestane beperking in de zin van artikel 57, eerste lid, van het EG-verdrag?

2. Is artikel 3, eerste lid, van de SW een verboden middel tot willekeurige discriminatie dan wel een verkapte beperking van het kapitaalverkeer als bedoeld in artikel 58, derde lid, van het EG-verdrag indien van toepassing op een kapitaalbeweging tussen een lidstaat en een derde staat, mede gezien de Verklaring betreffende artikel 73D van het Verdrag tot oprichting van de Europese gemeenschap die is aanvaard bij gelegenheid van de ondertekening van de „Slotakte en verklaringen van de intergouvernementele conferenties inzake de Europese Unie” van 7 februari 1992?

3)

Verzoek van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch, van 8 januari 2004, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen E. Buraja en de Inspecteur van de Belastingdienst/ Limburg/kantoor Buitenland te Heerlen (Zaak C-8/04)

Het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch heeft, bij vonnis van 8 januari 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 12 januari 2004, in het geding tussen E. Buraja en de Inspecteur van de Belastingdienst/Limburg/kantoor Buitenland te Heerlen, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Heeft een buitenlandse belastingplichtige inwoner van een lidstaat, bijvoorbeeld Duitsland, die geen recht heeft op de voordelen van het Nederlands-Duitse Belastingverdrag omdat hij niet aan de daartoe gestelde voorwaarde voldoet om ten minste 90 % van zijn inkomen in Nederland te genieten, op grond van het EG-recht bij de berekening van zijn inkomen uit sparen en beleggen recht op toekenning door Nederland van het heffingsvrije vermogen en de heffingskorting voor de inkomstenbelasting, indien een buitenlandse belastingplichtige inwoner van een andere lidstaat, in dit geval België, bij de berekening van zijn inkomen uit sparen en beleggen recht heeft op deze voordelen op grond van het Nederlands-Belgische Belastingverdrag (en het besluit van de Staatssecretaris van Financiën van 21 februari 2002, nr. CPP 2001/2745, BNB 2002/164), zelfs indien ook hij niet ten minste 90 % van zijn inkomen in Nederland geniet?

4)

Verzoek van het Gerechtshof Arnhem, van 27 oktober 2004, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen N en de Inspecteur van de Belastingdienst Oost/kantoor Almelo (Zaak C-470/04)

Het Gerechtshof Arnhem heeft, bij arrest van 27 oktober 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 2 november 2004, in het geding tussen N en de Inspecteur van de Belastingdienst Oost/kantoor Almelo, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1.1.1. Kan een inwoner van een lidstaat die die lidstaat metterwoon verlaat om zich in een andere lidstaat te vestigen, zich in een procedure tegen de vertrekstaat beroepen op toepassing van artikel 18 EG, enkel op de grond dat het opleggen van een aanslag die verband houdt met zijn vertrek een belemmering inhoudt of in kan houden voor dat vertrek?

1.1.2. Indien vraag 1.1.1. ontkennend moet worden beantwoord: kan een inwoner van een lidstaat die die lidstaat metterwoon verlaat om zich in een andere lidstaat te vestigen, zich in een procedure tegen de vertrekstaat beroepen op toepassing van artikel 43 EG, in het geval niet aanstonds vaststaat of aannemelijk is, dat hij in die andere lidstaat een economische activiteit zal gaan uitoefenen als bedoeld in genoemd artikel? Is voor de beantwoording van vorenstaande vraag van belang dat die activiteit binnen een afzienbare periode zal worden uitgeoefend? Zo ja, op welke duur kan die periode worden gesteld?

1.1.3. Indien vraag 1.1.1. of 1.1.2. bevestigend wordt beantwoord: verzetten de artikelen 18 EG of artikel 43 EG zich tegen de onderhavige Nederlandse regeling krachtens welke een aanslag inkomstenbelasting/premie volksverzekeringen wordt opgelegd ter zake van het fictief genieten van winst uit aanmerkelijk belang, enkel op de grond dat een inwoner van Nederland die ophoudt binnenlands belastingplichtige te zijn omdat hij zijn woonplaats verlegt naar een andere lidstaat, geacht wordt zijn aandelen die tot een aanmerkelijk belang behoren, te hebben vervreemd?

1.1.4. Indien vraag 1.1.3. bevestigend wordt beantwoord op grond van de omstandigheid dat voor het verlenen van uitstel van betaling van een opgelegde aanslag zekerheden dienen te worden gesteld: kan de bestaande belemmering dan met terugwerkende kracht worden opgeheven door de gegeven zekerheden vrij te geven? Is voor de beantwoording van deze vraag nog van belang of het vrijgeven van de zekerheden geschiedt op basis van een wettelijke regeling of een, al dan niet in de uitvoeringssfeer getroffen, beleidsregel? Is voor de beantwoording van deze vraag nog van belang of compensatie wordt geboden voor de eventuele schade die is ontstaan door het geven van zekerheden?

1.1.5. Indien vraag 1.1.3. bevestigend en de eerste in 1.1.4. gestelde vraag ontkennend wordt beantwoord: kan de alsdan bestaande belemmering worden gerechtvaardigd?

5)

Verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden, van 10 december 2004, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Magpar VI B.V. en de Staatssecretaris van Financiën (Zaak C-509/04)

De Hoge Raad der Nederlanden heeft, bij arrest van 10 december 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 13 december 2004, in het geding tussen Magpar VI B.V. en de Staatssecretaris van Financiën, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Moet artikel 7, lid 1, b bis, van Richtlijn nr. 69/335/EEG, zoals gewijzigd bij Richtlijn nr. 73/79/EEG, zo worden uitgelegd dat indien een vennootschap binnen vijf jaren na de verwerving van aandelen in het kader van een van kapitaalsbelasting vrijgestelde aandelenfusie niet meer in het bezit is van die aandelen omdat de vennootschap waarin die aandelen werden gehouden is gefuseerd, de in voormelde bepaling van de Richtlijn bedoelde voorwaarden hebben te gelden voor de aandelen in de verkrijgende vennootschap?
2. Is het voor de hiervoor in 4.1 gestelde vraag van belang dat de vennootschap, waarin de aandelen werden gehouden, als gevolg van het van kracht worden van een juridische fusie met een andere vennootschap is opgehouden te bestaan (artikel 2:311, lid 1, BW), zodat in letterlijke zin niet kan worden gesproken van een vervreemding van aandelen?

INDIRECTE BELASTINGEN

6)

Verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden, van 24 september 2004, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen de Staatssecretaris van Financiën en de Stichting Kinderopvang Enschede (Zaak C-415/04)

De Hoge Raad der Nederlanden heeft, bij vonnis van 24 september 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 29 september 2004, in het geding tussen de Staatssecretaris van Financiën en de Stichting Kinderopvang Enschede, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Moet artikel 13, A, lid 1, letters g, h en i, van de Zesde richtlijn zo worden opgevat dat de hiervóór omschreven dienstverlening bestaande uit de bemiddeling bij de opvang van nog niet-leerplichtige kinderen en schoolgaande kinderen buiten schooltijd bij gastouders, moet worden aangemerkt als een in een of meer van die bepalingen bedoelde dienst?

7)

Verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden, van 15 oktober 2004, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen H.A. Solleveld en de Inspecteur van de Belastingdienst — ondernemingen Amersfoort (Zaak C-443/04)

De Hoge Raad der Nederlanden heeft, bij vonnis van 15 oktober 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 20 oktober 2004, in het geding tussen H.A. Solleveld en de Inspecteur van de

Belastingdienst – ondernemingen Amersfoort, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Moet artikel 13, A, lid 1, aanhef en letter c, van de Zesde richtlijn zo worden uitgelegd dat van BTW zijn vrijgesteld handelingen, bestaande uit het vaststellen van een diagnose, het verstrekken van een therapieadvies en het eventueel verrichten van een behandeling - alles in het kader van de hiervóór in 3.1.2 en 3.1.3 beschreven stoorvelddiagnostiek -, ook indien deze handelingen geen deel uitmaken van de uitoefening – door degene die de handelingen verricht - van een door de betrokken lidstaat omschreven medisch of paramedisch beroep?

8)

Verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden, van 15 oktober 2004, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen J.E. van den Hout-van Eijnsbergen en de Inspecteur van de Belastingdienst — ondernemingen Leiden (Zaak C-444/04)

De Hoge Raad der Nederlanden heeft, bij vonnis van 15 oktober 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 20 oktober 2004, in het geding tussen J.E. van den Hout-van Eijnsbergen en de Inspecteur van de Belastingdienst – ondernemingen Leiden, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Moet artikel 13, A, lid 1, aanhef en letter c, van de Zesde richtlijn zo worden uitgelegd dat van BTW zijn vrijgesteld psychotherapeutische handelingen, verricht door een beroepsbeoefenaar die voldoet aan de hiervóór in 3.1 vermelde wettelijke eisen voor registratie en is geregistreerd in het aldaar vermelde Register van Psychotherapeuten, ook indien deze handelingen geen deel uitmaken van de uitoefening – door degene die de handelingen verricht - van een door de betrokken lidstaat omschreven medisch of paramedisch beroep?

9)

Verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden, van 26 november 2004, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Heintz van Landewyck S.A.R.L. en de Staatssecretaris van Financiën. (Zaak C-494/04)

De Hoge Raad der Nederlanden heeft, bij arrest van 26 november 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 1 december 2004, in het geding tussen Heintz van Landewyck S.A.R.L. en de Staatssecretaris van Financiën, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Moet de Richtlijn accijns zo worden uitgelegd dat deze de lidstaten ertoe verplicht een wettelijke voorziening te treffen op grond waarvan zij de bij de aanvraag van accijnszegels betaalde of verschuldigd geworden bedragen aan accijns dienen terug te geven of te verrekenen, in een geval

waarin de aanvrager (vergunninghouder van een belastingentrepot) zegels die zijn verdwenen voordat zij op accijnsproducten zijn aangebracht, niet heeft gebruikt noch zal kunnen gebruiken, en derden niet op wettige wijze van de zegels gebruik hebben kunnen maken of zullen kunnen maken, hoewel niet is uitgesloten dat derden de zegels hebben gebruikt dan wel zullen gebruiken door deze aan te brengen op tabaksproducten die op onregelmatige wijze in het verkeer zijn gebracht?

2. a. Moet de Zesde richtlijn, in het bijzonder artikel 27, leden 1 en 5, zo worden uitgelegd dat de omstandigheid dat de Nederlandse regering de Commissie op een later tijdstip dan voorzien in artikel 27, lid 5, van de Zesde richtlijn, zoals aangepast bij de Negende richtlijn, ervan in kennis heeft gesteld dat zij de bijzondere wijze van belastingheffing op tabaksproducten wenste te handhaven, meebrengt dat zo een particulier, nadat de kennisgeving alsnog heeft plaatsgevonden, een beroep doet op de termijnoverschrijding, deze bijzondere wijze van belastingheffing ook na het tijdstip van de kennisgeving buiten toepassing dient te worden gelaten?

2. b. Zo het antwoord op vraag 2.a ontkennend luidt, moet dan de Zesde richtlijn, in het bijzonder artikel 27, leden 1 en 5, zo worden uitgelegd dat de bijzondere wijze van belastingheffing op tabaksproducten, bedoeld in artikel 28 van de Wet OB, als onverenigbaar met de eisen die de genoemde bepalingen van de Richtlijn stellen, buiten toepassing moet blijven?

2. c. Zo het antwoord op vraag 2.b ontkennend luidt, moet dan de Zesde richtlijn, in het bijzonder artikel 27, leden 1 en 5, zo worden uitgelegd dat het niet teruggeven van omzetbelasting in omstandigheden als bedoeld in vraag 1 daarmee in strijd is?

10)

Verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden, van 26 november 2004, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen A.C. Smits-Koolhoven en de Staatssecretaris van Financiën (Zaak C-495/04)

De Hoge Raad der Nederlanden heeft, bij arrest van 26 november 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 1 december 2004, in het geding tussen A.C. Smits-Koolhoven en de Staatssecretaris van Financiën, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Vallen kruidensigaretten als de onderhavige, waarvan is vastgesteld dat deze geen stoffen met een medicinale werking bevatten, maar welke wel, met goedkeuring van de Keuringsraad Openlijke Aanprijzing Geneesmiddelen/ Keuringsraad aanprijzing gezondheidsproducten, worden verkocht als „Medicinale kruidensigaret” als hulpmiddel bij het stoppen met roken, onder de uitzondering die artikel 7, lid 2, van de Richtlijn 95/59 maakt voor producten die uitsluitend medische doeleinden dienen?

11)

Verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden, van 7 januari 2005, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen de Staatssecretaris van Financiën en B.F. Joustra. (Zaak C-5/05)

De Hoge Raad der Nederlanden heeft, bij arrest van 7 januari 2005, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 10 januari 2005, in het geding tussen de Staatssecretaris van Financiën en B.F. Joustra, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

- 1) Moet artikel 8 van Richtlijn 92/12/EEG van de Raad aldus worden uitgelegd dat de accijns niet anders dan in de lidstaat van verkrijging wordt geheven, indien een particulier in een bepaalde lidstaat persoonlijk en voor eigen gebruik accijnsproducten koopt en door een vervoersonderneming laat overbrengen naar een andere lidstaat?
- 2) Moet artikel 8 van Richtlijn 92/12/EEG aldus worden uitgelegd dat de accijns niet anders dan in de lidstaat van verkrijging wordt geheven, indien, zoals in het onderhavige geval, particulieren accijnsproducten in een bepaalde lidstaat laten kopen door een andere, niet bedrijfsmatig of met winstoogmerk optredende particulier die de producten voor rekening van de kopers door een vervoersonderneming laat overbrengen naar een andere lidstaat?
- 3) Zo het antwoord op (een van) deze vragen ontkennend luidt, moeten de artikelen 7 en 9 van Richtlijn 92/12/EEG van de Raad aldus worden uitgelegd dat indien een particulier accijnsproducten die in een lidstaat zijn uitgeslagen tot verbruik, door een derde die in zijn opdracht handelt, laat vervoeren naar een andere lidstaat alwaar zij zijn bestemd voor zijn eigen behoefte en voor de persoonlijke behoefte van anderen voor wie die particulier mede optreedt, hij deze accijnsproducten, zowel de voor eigen verbruik bestemde als de voor eigen verbruik door die andere particulieren bestemde, in die andere lidstaat voorhanden houdt voor commerciële doeleinden in de zin van de artikelen 7 en 9 van de Richtlijn, ook indien hij niet bedrijfsmatig of met winstoogmerk handelt?
- 4) Indien het antwoord op de derde vraag ontkennend luidt, volgt dan uit een andere bepaling van de Richtlijn dat de in vraag 3 bedoelde particulier accijns verschuldigd is in de andere lidstaat?

12)

Verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden van 22 april 2005 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Twoh International B.V. en de Staatssecretaris van Financiën (Zaak C-184/05)

De Hoge Raad der Nederlanden heeft bij arrest van 22 april 2005, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 25 april 2005, in het geding tussen Twoh International B.V. en de Staatssecretaris van Financiën, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Moet artikel 28 quater, A, aanhef en letter a, van de Zesde richtlijn — in samenhang met de Richtlijn wederzijdse bijstand en de Verordening — zo worden uitgelegd dat, indien geen relevant te achten inlichtingen door de lidstaat van aankomst spontaan zijn verstrekt, de lidstaat van vertrek van de verzending of het vervoer van de goederen aan de beweerde lidstaat van aankomst van de goederen

om inlichtingen dient te verzoeken en de resultaten daarvan bij het onderzoek van het bewijs van de verzending of het vervoer van de goederen te betrekken?

13)

Verzoek van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 16 februari 2005 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen V.O.F. Dressuurstal Jespers en Inspecteur van de Belastingdienst/Zuidwest/kantoor Breda van de rijksbelastingdienst (Zaak C-233/05)

Het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch Nederland heeft bij arrest van 16 februari 2005, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 27 mei 2005, in het geding tussen V.O.F. Dressuurstal Jespers en Inspecteur van de Belastingdienst/Zuidwest/ kantoor Breda het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. a) Is er, als een onbeleerd paard wordt afgericht en getraind om het geschikt te maken voor gebruiksdoeleinden, zoals bijvoorbeeld het bezigen als rijpaard, sprake van het ontstaan van een nieuw goed en derhalve van vervaardigen als bedoeld in artikel 5, lid 7, onderdeel a, van de Zesde Richtlijn?

b) Is er indien bijvoorbeeld een paard, dat reeds geschikt is gemaakt voor gebruiksdoeleinden zoals bedoeld in vraag 1a hiervoor, wordt getraind en afgericht op een zodanige wijze dat het in staat is op een hoger niveau aan (dressuur) wedstrijden deel te nemen dan voor deze training/africhting sprake van het vervaardigen als hiervoor in 1a bedoeld?

2) Is het bij de beantwoording van deze vragen van belang of er sprake is van een objectief meetbare verandering van het paard, zoals bijvoorbeeld het startgerechtigd zijn of worden in een hogere dressuurklasse?

3) Maakt het hierbij nog verschil of het betreffende paard het nagestreefde doel ook daadwerkelijk bereikt (de oplevering door de vervaardiger) dan wel dat het paard bijvoorbeeld wegens gezondheidsproblemen of capaciteitsproblemen het met zijn training beoogde doel niet bereikt?

4) Wat zijn de gevolgen van het antwoord op de vragen 2 en 3 gelet op het feit dat het hier een tijdvakheffing betreft waarbij de verschuldigde belasting periodiek op aangifte wordt voldaan?

14)

Verzoek van het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 31 mei 2005 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen G.M. van de Coevering en Hoofd van het District Douane Roermond van de rijksbelastingdienst (Zaak C-242/05)

Het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch heeft bij arrest van 31 mei 2005 ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 3 juni 2005, in het geding tussen G.M. van de Coevering en Hoofd van het District Douane Roermond van de rijksbelastingdienst het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

Staat het gemeenschapsrecht, in het bijzonder het vrije verkeer van diensten zoals omschreven in artikel 49 tot en met 55 van het EG-verdrag, eraan in de weg dat Nederland van én in Nederland wonende natuurlijke persoon — die in én andere lidstaat een personenauto op basis van én overeenkomst met én verhuurder huurt, en welke auto niet is geregistreerd in het krachtens de Wegverkeerswet 1994 aangehouden register en waarvoor niet op de voet van artikel 1, tweede lid, van de Wet BPM de belasting van personenauto's en motorrijwielen is voldaan — op grond van artikel 1, vijfde lid, van de Wet BPM belasting van personenauto's en motorrijwielen heft ter zake van de aanvang van het gebruik met die personenauto in Nederland van de weg in de zin van de Wegverkeerswet 1994, waarbij het volle bedrag aan belasting verschuldigd is, ongeacht de periode van huur en ongeacht de duur van het gebruik van de weg in Nederland en waarbij voor vorenbedoelde natuurlijk persoon geen enkel recht op vrijstelling en geen enkel recht op teruggaaf bestaat?

DOUANE

15)

Verzoek van het Gerechtshof te Amsterdam, van 14 juni 2004, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Beemsterboer Coldstore Services B.V. en de Inspecteur der Belastingdienst – Douanedistrict Arnhem (Zaak C-293/04)

Het Gerechtshof te Amsterdam heeft, bij vonnis van 14 juni 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 9 juli 2004, in het geding tussen Beemsterboer Coldstore Services B.V. en de Inspecteur der Belastingdienst – Douanedistrict Arnhem, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Kan de nieuwe tekst van artikel 220, tweede lid, onderdeel b, van het CDW toepassing vinden in een geval waarin de douaneschuld is ontstaan én de navordering heeft plaatsgevonden vóór de inwerkingtreding van die bepaling?
2. Indien vraag I bevestigend wordt beantwoord: is een EUR.1-certificaat waarvan niet kan worden vastgesteld dat het daadwerkelijk onjuist is omdat de oorsprong van de goederen waarvoor het certificaat is afgegeven bij controle achteraf niet kon worden bevestigd, terwijl de goederen alleen daarom de preferentiële behandeling wordt onthouden, een „onjuist certificaat” in de zin van de nieuwe tekst van artikel 220, tweede lid, onderdeel b, van het CDW en, zo dit niet het geval is, kan een belanghebbende dan toch met vrucht een beroep doen op deze bepaling?
3. Indien vraag II bevestigend wordt beantwoord: op wie rust de last te bewijzen dat het certificaat gebaseerd is op een onjuiste weergave van de feiten door de exporteur, respectievelijk wie dient te bewijzen dat de instanties die het certificaat afgaven klaarblijkelijk wisten of hadden moeten weten dat de goederen niet voor preferentiële behandeling in aanmerking kwamen?
4. Indien vraag I ontkennend wordt beantwoord: kan een belanghebbende met vrucht een beroep doen op artikel 220, tweede lid, aanhef en onderdeel b, van het CDW, zoals deze bepaling tot 19

december 2000 luidde, in een situatie waarin achteraf niet kan worden vastgesteld dat de douaneautoriteiten een EUR. 1-certificaat ten tijde van de afgifte daarvan op goede gronden en terecht hebben afgegeven?

16)

Verzoek van het Gerechtshof te Amsterdam, van 13 juli 2004, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Compaq Computer International Corporation en de Inspecteur van de Belastingdienst – Douanedistrict Arnhem (Zaak C-306/04)

Het Gerechtshof te Amsterdam heeft, bij vonnis van 13 juli 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 19 juli 2004, in het geding tussen Compaq Computer International Corporation en de Inspecteur van de Belastingdienst – Douanedistrict Arnhem, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Moet bij de invoer van computers waarop door de verkoper besturingssystemen zijn geïnstalleerd, de transactiewaarde van die computers op de voet van artikel 32, eerste lid, onderdeel b, van het CDW, worden verhoogd met de waarde van de door de koper kosteloos aan de verkoper ter beschikking gestelde programmatuur, indien de waarde daarvan niet in de transactiewaarde is begrepen?

17)

Verzoek van het Gerechtshof te Amsterdam, van 28 juni 2004, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen B.V. Algemene Scheeps Agentuur Dordrecht en de Inspecteur van de Belastingdienst – Douanedistrict Rotterdam (Zaak C-311/04)

Het Gerechtshof te Amsterdam heeft, bij vonnis van 28 juni 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 22 juli 2004, in het geding tussen B.V. Algemene Scheeps Agentuur Dordrecht en de Inspecteur van de Belastingdienst – Douanedistrict Rotterdam, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Is aanvullende aantekening (EG) 1 op Hoofdstuk 10 van het Gemeenschappelijk Douanetarief, zoals deze voortvloeit uit Verordening (EEG) nr. 2658/87 van de Raad van 23 juli 1987 met betrekking tot de tarief- en statistiekomenclatuur en het gemeenschappelijk douanetarief, geldig voor zover zij andere eisen stelt aan het begrip halfwitte rijst dan de Toelichting van de Internationale Douaneraad bij post 1006 van het Geharmoniseerde Systeem?

2. Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord: Kan in de situatie dat belanghebbende aanvullende aantekening (EG) 1, aanhef en onderdeel f, op Hoofdstuk 10 van de GN kende c.q. had moeten kennen, doch niet wist, of althans eraan mocht twijfelen of deze aanvullende aantekening, gelet op de daarvan afwijkende omschrijving in de Toelichting van de Internationale Douaneraad op post 1006 van het GS geldig was, de goede trouw van belanghebbende worden ingeroepen op de

voet van artikel 220, tweede lid, aanhef en onderdeel b, vierde alinea van het communautair douanewetboek?

18)

Beroep, op 23 juli 2004 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen het Koninkrijk der Nederlanden (Zaak C-312/04)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 23 juli 2004 beroep ingesteld tegen het Koninkrijk der Nederlanden door de Commissie van de Europese Gemeenschappen,

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. het Koninkrijk der Nederlanden door:

a) in de periode tot aan 1 januari 1992 in een aantal gevallen van vermoeden van onregelmatigheid met betrekking tot onder geleide van een TIR carnet plaatsgevonden hebbend vervoer, niet met voortvarendheid de nodige activiteiten te ontplooien die een spoedige vaststelling van de rechten van de Gemeenschappen op hun eigen middelen bewerkstelligen,

b) in de periode vanaf 1 januari 1992 tot en met 1994 in een aantal gevallen van vermoeden van onregelmatigheid met betrekking tot onder geleide van een TIR carnet plaatsgevonden hebbend vervoer, de rechten van de Gemeenschappen op hun eigen middelen te laat vast te stellen en deze eigen middelen daardoor te laat ter beschikking te stellen van de Commissie en

c) te weigeren de daarmee verband houdende achterstandsrente te betalen, heeft verzuimd de verplichtingen na te komen die op hem rusten krachtens de artikelen 2, eerste lid, 6, tweede lid, 10, eerste lid en 11 van Verordening (EEG, Euratom) nr. 1552/89 van de Raad van 29 mei 1989 houdende toepassing van Besluit 88/376/EEG Euratom betreffende het stelsel van eigen middelen van de Gemeenschappen.

2. het Koninkrijk der Nederlanden wordt verwezen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten:

Bij een controlebezoek in 1997 in Nederland heeft de Commissie een vertraging bij de vaststelling van de eigen middelen uit douanerechten geconstateerd. Deze vertraging had betrekking op niet-aangezuiverde carnets TIR die in de periode 1991 – 1993 werden ingeschreven en waarvoor de uitnodigingen tot betaling te laat door de Nederlandse autoriteiten zijn verzonden.

Hoewel er voor 1992 geen concrete bepaling is die aangeeft binnen welke termijn na de normale beëindiging van de transactie het kantoor van vertrek dient te reageren, mag niet worden geconcludeerd dat de lidstaten niet gehouden zijn te handelen voor de inbreuk is vastgesteld en, in voorkomend geval, de plaats is bepaald waar deze is geschied. De Nederlandse autoriteiten hebben niet met de zorgvuldigheid gehandeld die vereist is om de financiële belangen van de Gemeenschap veilig te stellen. In de hier bedoelde gevallen is de uitnodiging tot betaling verzonden na een tijdvak variërend tussen 2 jaar en 4,5 maanden en 2 jaar en 10 maanden na de inschrijving van het carnet.

Naar het oordeel van de Commissie kan een dergelijke lange tijdsduur niet meer in overeenstemming worden geacht met bedoelde voortvarendheid. Vanaf 1 januari 1992 voorzagen de terzake geldende communautaire bepalingen in samenhang met artikel 11 van de TIR overeenkomst in specifieke termijnen waarbinnen de lidstaten de nodige maatregelen moeten nemen. De opmerkingen van de Nederlandse autoriteiten dat de betrokken termijnen slechts zijn neergelegd in administratieve voorschriften en niet in wettelijke regelingen en dat het juridisch niet juist is om tot invordering over te gaan voordat de navorderingsprocedure is afgerond kan de Commissie niet volgen.

Zoals de door de Commissie uitgevoerde controle heeft uitgewezen, Nederland gemiddeld pas een jaar na verloop van de samengestelde (uiterlijke) termijn van 15 maanden tot invordering is overgegaan en derhalve tevens de eigen middelen te laat ter beschikking heeft gesteld aan de Commissie, is Nederland terzake achterstandsrente verschuldigd.

19)

Verzoek van het Gerechtshof te Amsterdam, van 30 november 2004, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Uroplasty B.V. en de Inspecteur van de Belastingdienst/Douane district Rotterdam (Zaak C-514/04)

Het Gerechtshof te Amsterdam heeft, bij arrest van 30 november 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 15 december 2004, in het geding tussen Uroplasty B.V. en de Inspecteur van de Belastingdienst/Douane district Rotterdam, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. a. Dient post 9021 van het GDT zo te worden uitgelegd dat een product, bestaande uit steriele, witte vlokjes van polydimethylsiloxaan, speciaal ontwikkeld en enkel bestemd voor aanwending als medisch-chirurgisch implantaat, daaronder kan worden ingedeeld?
b. Zo ja, onder welke onderverdeling van post 9021 van het GDT dient dit product te worden begrepen?
2. Indien in casu post 9021 niet mogelijk is, komt het product dan in aanmerking voor indeling onder post 3926 van het GDT?
3. Zo neen, tot indeling onder welke andere post leidt dan de uitlegging van het GDT?

20)

Verzoek van het Gerechtshof te Amsterdam, van 28 december 2004, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Friesland Coberco Dairy Foods B.V. h.o.d.n. Friesland Supply Point Ede en de Inspecteur van de Belastingdienst/ Douane Noord/kantoor Groningen (Zaak C-11/05)

Het Gerechtshof te Amsterdam heeft, bij arrest van 28 december 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 14 januari 2005, in het geding tussen Friesland Coberco Dairy Foods B.V. h.o.d.n. Friesland Supply Point Ede en de Inspecteur van de Belastingdienst/Douane Noord/kantoor

Groningen, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

- 1) Hoe moet de passage „zonder dat de wezenlijke belangen van communautaire producenten van soortgelijke goederen worden geschaad” van artikel 133, letter e, van het CDW worden uitgelegd? Mag daarbij alleen naar de markt van het eindproduct worden gekeken, of moet ook de economische situatie van de grondstoffen van een behandeling onder douanetoezicht worden onderzocht?
- 2) Geldt voor de beoordeling van „het scheppen of in stand houden van... behandelingswerkzaamheden” zoals bepaald in artikel 502, lid 3, van de UCDW, een bepaald aantal arbeidsplaatsen, dat minimaal door de werkzaamheden moet worden mogelijk gemaakt? Welke andere criteria gelden er nog voor de uitleg van de geciteerde verordeningstekst?
- 3) Kan het Hof van Justitie de geldigheid van een conclusie van het Comité, gezien in het licht van de antwoorden op de vragen 1 en 2, in een prejudiciële procedure onderzoeken?
- 4) Zo ja, is de onderhavige conclusie dan geldig, zowel wat betreft de motivering als wat betreft de gehanteerde economische argumenten?
- 5) Indien het Hof van Justitie de geldigheid van een conclusie niet kan onderzoeken, welke uitleg moet dan worden gegeven aan de passage „(de douaneautoriteiten...) houden met de conclusies van het Comité rekening” van artikel 504, lid 4, van de UCDW, indien - in eerste instantie – de douaneautoriteiten en/of - na beroep - de nationale rechter van oordeel zijn dat de conclusie van het Comité de afwijzing van het verzoek om een behandeling onder douanetoezicht niet kan dragen?

21)

Verzoek van het Gerechtshof te Amsterdam, van 28 december 2004, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Anagram International Inc. en de Inspecteur van de Belastingdienst/Douane Rotterdam (Zaak C-14/05)

Het Gerechtshof te Amsterdam heeft, bij arrest van 28 december 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 19 januari 2005, in het geding tussen Anagram International Inc. en de Inspecteur van de Belastingdienst/Douane Rotterdam, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Moet punt 3 van de bijlage van Verordening (EG) nr. 442/2000 zo worden uitgelegd, dat dat punt ook ziet op de onder de feiten (sub 2. van het verzoek om de prejudiciële beslissing) omschreven goederen?
2. Zo ja, is de Verordening dan op dat punt geldig?
3. Indien de Verordening ongeldig is of indien deze de onderhavige goederen niet bestrijkt, kan het GDT dan zo worden uitgelegd dat deze goederen moeten worden ingedeeld als „feestartikelen” van post 9505 90 00?

22)

Verzoek van het Gerechtshof te Amsterdam, van 28 december 2004, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Kawasaki Motors Europe N.V. en de Inspecteur van de Belastingdienst/Douane district Rotterdam (Zaak C-15/05)

Het Gerechtshof te Amsterdam heeft, bij arrest van 28 december 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 19 januari 2005, in het geding tussen Kawasaki Motors Europe N.V. en de Inspecteur van de Belastingdienst/Douane district Rotterdam, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Is Verordening (EG) nr. 2518/98 van de Commissie van 23 november 1998 (PB EG L 315) tot indeling van bepaalde goederen in de gecombineerde nomenclatuur geldig, voorzover de onder punt 5 van de bijlage omschreven nieuwe, vierwielige terreinvoertuigen worden ingedeeld als een voertuig ontworpen voor personenvervoer als bedoeld in post 8703 21 van het GDT?
2. Indien de verordening ongeldig is, kan het GDT dan zo worden uitgelegd dat de onderhavige goederen kunnen worden ingedeeld onder één der onderverdelingen van post 8701 90 van het GDT?

23)

Verzoek van het Gerechtshof te Amsterdam van 18 februari 2005 verzoek om een prejudiciële beslissing in het geding tussen ASM Lithography B.V. en Inspecteur van de Belastingdienst/Douane Zuid/kantoor Roermond (Zaak C-100/05)

Het Gerechtshof te Amsterdam in Nederland heeft bij beschikking van 18 februari 2005 ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 28 februari 2005, in het geding tussen ASM Lithography B.V. en Inspecteur van de Belastingdienst/Douane Zuid/kantoor Roermond. het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Dient ten aanzien van veredelingsgoederen als de onderhavige (punt 2.1 van het verzoek om een prejudiciële beslissing), die worden beschouwd in het vrije verkeer te zijn gebracht, de douaneschuld te worden vastgesteld aan de hand van de in artikel 122, onderdeel c, CDW bedoelde heffingsgrondslagen, ook indien de belanghebbende geen voorafgaand en uitdrukkelijk verzoek daartoe heeft gedaan?
2. Indien de eerste vraag ontkennend wordt beantwoord, dient dan een achteraf — na de mededeling van het uit de douaneschuld voortvloeiende bedrag aan rechten, dat is berekend aan de hand van de heffingsgrondslagen, bedoeld in artikel 121, lid 1, CDW — in het kader van een verzoek om terugbetaling op grond van artikel 236 CDW gedaan verzoek om (her)berekening van het bedrag van de douaneschuld aan de hand van de heffingsgrondslagen, bedoeld in artikel 122, onderdeel c, CDW te worden ingewilligd?